

Cedar & Silk, a dost dlouhé na to, aby zakryly moje boty, zamazané popelem.

Jako Ashlanderka – příslušnice nejnižší třídy v Luthysu – nemám nosit oblečení, nepříslušející mému společenskému postavení, natož cestovat přes hranice. Jenže ve svém obvyklém oblečení, hnědých ošoupaných bavlněných kalhotách a tunice, bych v tomhle městě byla příliš nápadná. Myslela jsem si, že Ivyiny šaty budou bezpečnější. Zjevně jsem se mýlila.

„Do jakého maléru se namočíš dnes večer?“ dotírá na mě Turner a žene mě dál do uličky. Zlatá uniforma královského strážce na jeho podsadité postavě skoro praská ve švech. Tvář má kulatou a jeho samolibý, panovačný úsměv ho mění v něco, čeho jsem se za poslední půlrok začala bát.

Ze začátku to tak nebylo.

Nejdřív to bylo zábavné rozptýlení. Svést královského strážce není pro Ashanderku, jako jsem já, rozhodně nic snadného, a on se zdál být dobrým spojencem. Královští strážci jsou výkonnou mocí v ulicích, plní vládcovy rozkazy, aby nás všechny udrželi v poslušnosti, a díky Turnerově přízni jsem se několikrát vyhnula vězení.

Netrvalo ale dlouho, než jsem zjistila, kým ve skutečnosti je a co má opravdu rád... a to je brát, trestat a týrat. Má mě od té doby v hrsti a svou autoritu proti mně používá jako zbraň.

„Nedostanu se do žádného maléru,“ odpovím nakonec tím nejnevinnějším možným tónem. Proč tu musí být zrovna teď?

Mám *jedinou* šanci najít svou sestru, a to je právě dnešní noc. Vzhledem k tomu, že to, co mám v úmyslu udělat, mě může přivést do vězení nebo ještě *hůř*, zabít mě, nemám na tohle vážně čas.

„Tomu je dost těžké uvěřit,“ opáčí a přimáčkne mě ke zdi budovy.

Cuknu sebou, pak se zhluboka nadechnu a nasadím lhostejný výraz s náznakem tuposti. Líbí se mu, když hraju hloupou. Zamlouvá se mu, když předstírám, že nejsem schopna dát dohromady smysluplnou myšlenku a nezmůžu se na víc než říct *ano*.

Vytáhne z pochvy svůj krátký meč a drží jeho špičku těsně před mým krkem. Musím vynaložit veškerou sílu, abych při pohledu na ten zatracený meč necouvla – vyhrožoval mi s ním tolikrát, že to ani nedokážu spočítat.

„Nechci dělat žádné potíže,“ ujišťuju ho znovu.

„A co tedy dělá Ashlanderka jako ty v něčem takovém?“ Poklepe zlehka plochou stranou čepele na tenkou látku mých šatů.

To, že mě v nich Turner přistihl, mu dává právo uvrhnout mě do královského žaláře nebo posadit na loď a poslat do zámoří. Znovu pocituju záchvat nenávisti ke králům, co se před staletími rozhodli nakreslit na mapách hranice a zařídit, aby každý, kdo se narodil na špatné straně, byl zbaven práv, jež jsou pro boháče samozřejmostí.

„Nemáš v úmyslu vplížit se na Volbu, že ne?“ ptá se.

Usměju se tak široce, až mě to bolí, a přejeďu prsty po rukojeti jeho meče. „Myslíš, že jsem tak hloupá, abych to udělala?“

„Doufám, že ne, vzhledem k tomu, že to tvou sestru připravilo o život.“

Pomalou zmrkám. V hlavě nemám opravdu žádné myšlenky. Rozhodně ne na to, že bych ten meč obrátila proti němu. Jak by se mu to asi líbilo? A rozhodně ne na to, že bych vyslovila to, co mi tančí na špičce jazyka: moje sestra *není* mrtvá.